

ZAR DUGUJE ZAHVALNOST SLUZI?

27. nedjelja kroz godinu, C

Pišući o ovome pribojavam se da ću dirnuti u živu ranu i posvema podijeliti mišljenja. Ne mislim davati nikakva rješenja, nego pokušati razmišljati nad ovom *tvrdom* Isusovom riječju. Za početak evo nevinijeg primjera. Dijete pospremi svoju sobu, pomogne ocu oko uređenja vrta, pomogne majci spremiti posuđe. I onda traži nagradu. Naravno, u novcu. I roditelji dadu. Netko bi se onda zlobno zapitao da li su ta djeca zaposlena kod svojih roditelja? Drugi će možda proširiti raspravu primjedbom da bi nezaposlenoj ženi trebalo dati dvostruko veću plaću od muževljeve, obzirom na to koliki ona posao obavi u kući.

Teško pitanje: kako *materijalno* zahvaliti nekome za službu koju je izvršio? Isus je tu tvrd. Pripovijeda: sluga je cijeli dan marljivo radio. Navečer mu gospodar zbog toga „ne podiže spomenik“, nego traži od njega da ga još poslužuje. Isus zaključuje: „*Zar duguje zahvalnost sluzi jer je izvršio što mu je naređeno? Tako i vi: kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: 'Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!*’“

Pa, ne ohrabruje nas baš ta riječ. Boli nas, upravo onako kako istina znedne ponekad boljeti. A mi tako rado brojimo i zbrajamo naše zasluge. I naplaćujemo ih. Ne samo iz domovinskog rata. Naplaćujemo npr. našu roditeljsku ljubav („*Ja sam te rodio i odgojio. Valjda sam zaslužio da podrediš svoju obitelj mojim prohtjevima!*“), svoju mlađu dob („*To vama starima ionako ne treba - bolje da to dadete meni i mojoj djeci!*“). Naplaćujemo i svoju ulogu u crkvenoj zajednici („*Ja sam tolike godine zvonar, zborovođa, crkveni odbornik, mene se ne može tretirati kao svakog drugog vjernika!*“). I svećenici rado naplaćuju svoje zasluge („*Ja sam sagrađio ovu crkvu, sad me nitko iz nje ne može premjestiti!*“), jednako kao i čitavi crkveni redovi („*Naši su redovnici bili ovdje tolike godine, tu će i ostati, pa makar kosti pucale!*“).

I tako smo svi *prvoborci i nositelji spomenica*. Ja onda smijem i kršiti prometna pravila i dobiti dozvolu preko veze; moram imati popust u svim trgovinama, bankama i odmaralištima. Moja djeca moraju imati popuste u školi, župnik im treba posvećivati posebnu pozornost. Možda bi se svi državni uredi i sve uslužne ustanove trebale organizirati tako da postoji dvostruki sustav: za one zaslužne i za one nezaslužne. I u Crkvi i u društvu. Dokle smo mi to došli?

Hvala ti, Bože, da u tvom kraljevstvu nije tako! Nije se Petar mogao junačiti kako je on prvi među apostolima kad mu je ono Isus tvrdo rekao „*Odlazi od mene, sotono. Na sablazan si mi!*“ I svoju je majku Isus znao „staviti na svoje mjesto“ rekavši: „*Tko je moja majka, tko su braća moja?*“ Mi se ljudi svojim „zaslugama“ (nažalost) možemo nametnuti i društvu i Crkvi. Ali ne i Bogu. Jer sve što u nama vrijedi čisti je Božji dar. I danas nam Isus govori spasonosnu istinu. On kaže što misli (a riječ njegova ostaje dovijeka): „*Kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: 'Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!*’“

I ne bojmo se. Bog je dobrostiv i velikodušan, Bog je ljubav. Neće nam propasti nagrada. Naravno, „*ne po našim zaslugama, već po obilju njegova praštanja*“ i milosrđa, kako mudro veli drevna molitva Crkve.

Zvonko Pažin